

Seznam příloh

Příloha č. 1: hierarchické uspořádání dle A. H. Maslowa

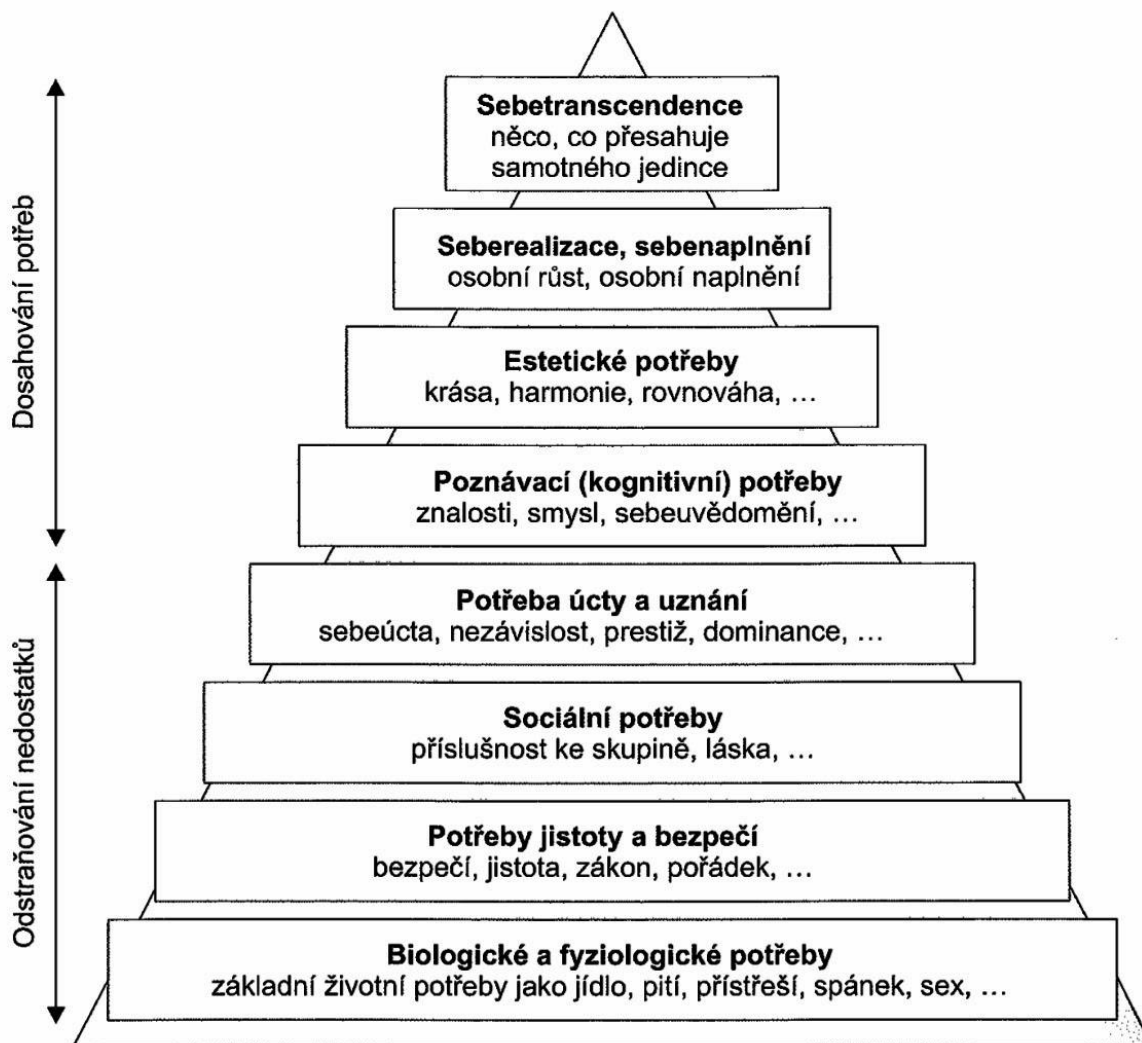
Příloha č. 2: Polostrukturovaný rozhovor, klient 1

Příloha č. 3: Polostrukturovaný rozhovor, klient 2

Příloha č. 4: Polostrukturovaný rozhovor, klient 3

Příloha č. 5: Polostrukturovaný rozhovor, klient 4

Příloha č. 1

Příloha č. 2

Klient 1

Základní osobní anamnéza: Muž, věk 52 let, rozvedený, 2,5 roku bez domova, žije na ulici

Polostrukturovaný rozhovor s otevřenými otázkami

Můžete mi prosím popsat svůj běžný den?

„Jak bych Vám to řekl. Já v podstatě nespím. Spím minimálně a můj den probíhá tak, že se zaobírám v podstatě scháněním peněz. Scháním peníze, abych si měl za co pak koupit jídlo. A spánek ten neřeším, vždycky si někde lehnu.“

Vyspíte se dobře a kvalitně na ulici?

„Já ano, si rád lehnu tady na Vítkově, na Havličáku, v parcích všude možné, není problém spát venku a mně to tak vyhovuje.“

Využíváte některou z dostupných sociálních služeb v Praze?

„Teď už ne. Dřív jsem chodil do Naděje, ale tam se ke mně nezachovali hezky, takže už tam nechodím. Pak jsem byl tady v tom Azylovém domě, tam se ke mně taky nezachovali hezky a tak tam prostě už nechodím.“

Co si mám představit pod pojmem nezachovali hezky? Můžete být prosím konkrétní?

„Znamená to v podstatě..Konkrétně z AD mně vyhodili kvůli mé jedné láhvi nealkoholického piva, které jsem si přinesl jako na ukázkou, že taky si umím přinést pivo. Že ostatní chlastaj, nikoho to nezajímá a tak jsem si donesl jednu láhev nealkoholického piva, na chuť. A na tom základě jsem byl vyhozen. Tak jsem jim řekl, že je nezajímá, že ostatní jsou opilí, vás zajímá to, že jste mě chytli s jedním nealkoholickým pivem. A tím vzniknul konflikt. A dostal jsem na hodinu výpověď. Tenhle AD patří Naději. Do Naděje jsem taky chodil do denního centra. Naposled jsem tam byl na Vánoce, to byla večere a od té doby jsem tam nebyl. Nejsem spokojený se stylem, jakým se tam poskytuje pomoc. Chtějí po Vás neustále nějakou knížečku, že to jsem opravdu já a takovéhle nesmysli. Pro mě je těžké na ulici si udržet nějaký papíry od úřadů a tak a nosit to furt při sobě. Pobírám hmotnou nouzi 3.400,- Kč, přes to nejede vlak, takže aspoň z toho jsem nák tak živej.“

Které konkrétní sociální organizace navštěvujete a z jakého důvodu je využíváte?

„Navštěvuji akorát už vás. Chodím sem na internet. Vzdělávám se tady a hledám si práci a různé věci. Taky jsem furt v obraze, vím co se kde děje a v republice.“

Pokud existuje potřeba, která podle Vás není uspokojována v rámci života v sociální nouzi, jaká to je? Co Vám chybí?

„Mně nechybí nic. Já jsem spokojený.“

A pocit lásky a bezpečí? Nechybí Vám?

„Nechybí, když se to tak vezme, tak já nevím čím to je, ale nemám s ničím problém. S holkama nemám problém a bezpečně se cítím. Všechny už znám za ty léta. Nemám s nikým problém. Už jsem se všema bezdomovcema za tu dobu jako jedna velká rodina.“

Myslíte si, že v rámci života na ulici je možná seberealizace člověka? Posouvat se někam dopředu?

„Rozvoj osobnosti spočívá v tom, co člověk sám chce. Jestli chce sám na sobě pracovat a nebo jestli chce jenom přežít. Jestli chce jenom přežít, tak je to hodně těžký. Ale obecně si myslím, že v rozvoji problém není. Podívejte se na mě, já taky chodím k vám do centra na internet a učím se tady. To víte, já jsem doma počítač nikdy neměl, to vždycky bylo něco. Tady mám možnost si hledat brigády, nocleh a všechno, co potřebuju.“

Jste se sociálními službami v Praze spokojený?

„Jak jsem již řekl, nelíbí se mi přístup pracovníků a proto raději nikam nechodím a mám klid. Když jsem byl bv AD, tak jsem tam málem umřel. Přijímal jsem za den dvě skleničky vody, tam se člověk bál jít na záchod. Tak raději nepil, aby pak nemusel. Protože na to AD nejsou podmínky, že můžete jít, kdy by jste chtěla. Jsou tam spojený záchody muži a ženy a to se nedá jít, kdy se Vám zachce. Tak jsem si řekl, že raději nebudu žrát a pít. To samý s vařením a koupáním. Buď se koupaly ženský, nebo chlapi. Když se tam zamkla jedna ženská, tak chlapi museli čekat. Hrozný, to raději budu na ulici a mám klid.“

Napadají Vás konkrétní kroky, které by mohly pomoci k zlepšení stavu Vaší tíživé situace?

„Pár věcí ze stran úřadů si myslím, že by mohlo pracovat rychleji. Myslím si, že značně všechno komplikují úřady se sjezma papírama a všema nesmyslami, co kolem požadují. To mi řeknete, dyť tomu nikdo nerozumí ani mnohdy oni sami neví, co se v těch lejtrech píše. Vymejšlí další a další blbosti, jen aby to zdželi na co nejdýl. Místo toho, aby byli lidi v pohodě, tak se stresují papírama. Všichni chtějí milion papírů, než Vás někam přijmou i v sociálních služnách.“

Příloha č. 3

Klient 2

Základní osobní anamnéza: Muž, 64 let, III. stupeň invalidního důchodu pro závažné psychiatrické onemocnění, rozvedený, 10 let sociálně vyloučen, bez domova, 5 let po AD., 5 let na komerční ubytovně

Polostrukturovaný rozhovor s otevření otázkami

Můžete mi prosím popsat svůj běžný den?

„Vstávám časně ráno, mezi pátou a půl šestou. Když jsem bydlel v bytě, tak jsem měl režim. Osobní hygiena a něco k jídlu si a dám a taky pomáhám nemocnému spolubydlícímu. Poté většinou vyřizuji úřady. Vyzvedávám důchody, musím vyplnit takový malý lejstro, den před prvním dnem v měsíci se musím dostavit to jít vyplnit. A někdy chodím k lékaři.“

Chodíte do nějaké sociální služby?

„Nechodím, akorát k vám.“

Pokud existuje potřeba, která podle Vás není uspokojována v rámci života v sociální nouzi, jaká to je? Co Vám chybí?

„To je dobrá otázka. Vidíte to. No jídla mám popravdě málo. Na AD. jsem měl pravidelný jídl, tady už je to složitý teď. Třeba v těch Holešovicích, to bylo dobrý, tomu se říkalo Áčko, Armá da spásy a to samý ale i ten u Matky Terezy. Tam jsem se dával do kupy, když mě vyhodili z bytu, tam jsem byl jako první. Tam taky úklidy a všechno, ale bylo to jednodušší. A tam už jsem taky chodil i do pracovní činnosti. A když se vrátím, jak jsem bydlel v těch Holešovicích, tam jsem si platil stravu, celodenní, vždy do konce týdne, dopředu. Takže jsem měl zajištěný jídl přes celý den. A co jsem měl peníze z důchodu, tak jsem měl jako kapesné pro svoji potřebu. A měl člověk jídl teplý, celý den.“

Chybí Vám kvalitní, plnohodnotný spánek?

„Není, jelikož není žádné soukromí.“

Máte potřebu lásky? Sebeuznání? Lze jí uskutečnit, ve stavu v jakém se nacházíte?

„Ano, potřeba sebeuznání je důležitá, je to opomíjeno.“

Jste se sociálními službami, které užíváte spokojeni?

„Ano jsem. Ted' už chodím jen k Vám.“

Využívali jste v minulosti i jiných sociálních služeb v Praze?

„Ano, když jsem přišel o byt, tak jsem bydlel na AD. Tady v Pergnerový, Svaté Terezie se to jmenuje, má to Charita. Tam jsem ale mohl bydlet jen určitou dobu a pak jsem šel bydlet do Holešovic, to byla ta Armáda spásy. Tam jsem měl zajištěnou stravu, to bylo dobrý. Na AD. jsem byl po tu dobu, co jsem mohl. Odtud jsem ale postoupil na to lepší, na ubytovnu. Ted' tady na ubytovně už budu pět let. Je to divný Vám povím, když takhle dostanete výpověď z byt. Je to šok.“

Byl jste spokojen se službami, které poskytují AD., v nichž jste přebýval?

„Tak já Vám řeknu, já jsem byl spokojen. Já jsem tam měl zajištěnou stravu. Byl jsem dost spokojen, opravdu. Ale to už je všechno zrušený. Já jsem byl bezproblémovej. Úklidy mě zezáčátku bavily. Někteří lidi na to nebyli, ale mě to bavilo. Uklízely se společné prostory a celé budovy. Potom si uklízel každý po sobě. Ono to dalo zabrat a byl na to jistej časovej limit. A vždycky úklid budovy měl přednost.“

Napadají Vás konkrétní kroky, které by mohly pomoci k zlepšení stavu Vaší tíživé situace?

Ze strany Vaší, nebo ze strany sociálních služeb?

„No zlepšit, dobrá otázka tedy. No tady tý ubytovně těžko. Mně by se to zlepšilo tak, že kdybych byl někde, kde je míň lidí, míň stresu, takhle Vám řeknu. A ještě za tu cenu? Ted' je to s financema špatný, ale ted' za ty roky, to se změnilo hodně. Dřívě mě stačilo 500,- Kč kapesné. Víte, já vám povím, když jsem byl na AD., tak jsem dal jistou část peněz stranou na jídlo a tam vařili a tak mi to stačilo. Tam třeba pak byl pan ředitel, kterej když mě potkal tak mě zdraví, ten byl se mnou spokojenej. Ten vždycky chodil kontolovat úklidy a to byl ten režim. Vždycky ráno a večer. Brzo vstát a hned se připravovat a pak snídaně a hlavně uklízet. A nedej bože, když se ten klient stavěl blbě k práci. To byl takovej výcvik, že člověk musel. Většina lidí to taky dělala s nechtí, taky nebyli zvyklí. Víte co, celej barák od zhora dolů, schodiště, ty chodby a nějaký ty kanceláře a muselo se to udělat do desíti dopoledne a pak vyřizoval své věci. Teda to byl fojfr, tam se člověk nezastavil. Žádnej odpočinek. Plus sociální zařízení a kuchyňka, tedy společné prostory. Teda já když si vzpomenu, tam bylo špíny.“

Příloha č. 4

Klient 3

Základní osobní anamnéza: věk 34 let, na ulici 4,5 roku, žije ve vztahu s klientkou vydávající se za muže, o kterou také pečuje, společně žijí na ubytovně a ulici

Polostrukturovaný rozhovor s otevřenými otázkami

Můžete mi prosím popsat svůj běžný den?

„Nemám stabilní zaměstnání a snažím se vyhnout trestné činnosti.“

Tak běžnej den začíná úklidem, na ubytovně se dbá na pořádek. Dnešek probíhal asi takhle. Ráno vstanu a udělám si snídani, kafe a pak uklízím. Každý tejdén se dělá velká kontrola. Pak jsem se vydal na úřad podat papíry kvůli dávkám. Cestou jsem se zastavil u kamarádů, lidí bezdomova taky, se kterými se často stýkám, kterejm v poslední době dost pomáhám. Pak jsem šel do Tesca nakoupit, uvařit oběd, dát si kafe a chvíli si odpočinout u televize. Pak zpátky do města třeba k vám do komunitního centra. Je toho hodně za ten den, člověk si ani neodpočine. Momentálně bych chtěl začít hledat nějaký byt. Ubytovna stojí totiž deset tisíc korun, což není docela ideální. Když bydlíte s ostatníma pohromadě, nemáte žádné soukromí. Není to, co by člověk chtěl. Nemá ani svůj klid. Skáče pořád podle něčích pravidel, to víte, není to vlastní domov. Když si doma večer neuklidím, tak to nikdo neřeší. A nemusím mít strach z toho, že přiběhne majitel. Taky jsme tam měli šváby. Hádám se pořád s ostatníma o své věci, který se mi pořád snaží někdo vyhodit. A mám ponorku věčně, tak utíkám pryč.“

Které konkrétní sociální organizace navštěvujete a z jakého důvodu je využíváte.

„Vý, komunitní centrum. Naděje dole u Bulhara dřívě, a jinak teď všechno zvládám sám.“

Pokud existuje potřeba, která podle Vás není uspokojována v rámci života v sociální nouzi, jaká to je? Co Vám chybí?

„To záleží na člověku, jaký si to kdo udělá, takový to pak má.“

Pocítujete pocit nedostatku lásky?

„Ne, člověk přece může milovat i bez peněz.“

Myslíte si, že se lze v rámci Vašeho života nějak dále rozvíjet?

„Ne, to těžko, když má člověk prázdný žaludek, tak je vůbec rád že je, natož se rozvíjet. Člověk zvládne jenom to nejnужnější, protože mu chybí psychická síla. Fyzickou ještě člověk najde. Pokud se člověk nevyspí, není schopný ani mluvit.“

Využívali jste v minulosti i jiných sociálních služeb na území hlavního města Prahy?

„S Nadějí pro mladistvé ano, ale pro starší generace je to tragédie.“

Můžete být prosím konkrétní?

„Dávali tam málo jídla. Když si člověk veme, že je celý den na ulici a pak dostane misku nařazený polívky a dva rohlíky. To je přece málo.“

Napadají Vás konkrétní kroky, které by mohly pomoci k zlepšení stavu Vaší tíživé situace?

„Potřeboval bych si najít práci, která by mě bavila.“

Příloha č. 5

Klient číslo 4,

Základní osobní anamnéza: věk 36 let, ve III: stupni invalidního důchodu pro závažné psychiatrické onemocnění, svobodný, na ulici, 7-8 let

Polostrukturovaný rozhovor s otevřenými otázkami

Můžete mi prosím popsat svůj běžný den?

„To je různý, dnes jsem sháněl tabák. A hrál hry na mobilu, na kterých jsem závislej. Jinak co kde dostanu, neřeším to.“

Které konkrétní sociální organizace navštěvujete a z jakého důvodu je využíváte?

„Ne. Chodím akorát k Vám do centra. Zbytek je shit.“

Využívali jste v minulosti i jiných sociálních služeb na území hlavního města Prahy?

„Na Naději a na Áčko. Ted' už tam nechodím.“

A proč jste tam přestal chodit?

„Protože to není to, co oni o sobě tvrděj. To je zástěrka jenom. Kolik tam maj peněz a pak Vám dají jednu polívku s chlebem. Mně to tam nevyhovuje. To je jak ve vězení, takovej režim. Někomu to vyhovuje, někomu ne. A navíc mám již ve většině služeb zákaz vstupu.“

Z jakého důvodu?

„Porušil jsem pravidla. Já jsem na ně vyjel prostě. Vynadal jsem jim tam. Většinou tam pracují lidi, který nemají ponětí o životě na ulici. Dál se o tom nechci bavit.“

Pokud existuje potřeba, která podle Vás není uspokojována v rámci života v sociální nouzi, jaká to je? Co Vám chybí?

„Na ulici to jde udělat tak, že Vám nemusí chybět vůbec nic. Ale to je až po určitých letech. K tomu já jsem se dostal v jednu chvíli zpátky do bytu, ale to je stejnej šok, jako když jsem se předtím ocitnul na ulici. Takže to nedopadlo moc dobře. Ale musím říct, že mi chybí soudržnost mezi lidmi. Hlavně co se týká strany okolí, mezi náma je to dobrý.“

Cítíte se na ulici v bezpečí?

„Ano, stejně jako vy třeba v paneláku. Já se cítím bezpečně v parku.“

Jste se sociálními službami, které užíváte spokojeni?

„V podstatě ano.“

Napadají Vás konkrétní kroky, které by mohly pomoci k zlepšení stavu Vaší tíživé situace?

„Neochota a přístup společnosti a organizací pro bezdomovce a starší lidi.“